

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **JUDr. J. Z.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie**, se sídlem Vrchlického 46, 587 24 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2013, č. j. KRPJ-80617-8/ČJ-2013-1600DP-MULL,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, č. j. KRPJ-80617-8/ČJ-2013-1600DP-MULL ze dne 31. 10. 2013 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 8. 2013, č. j. KRPJ-80617-2/ČJ-2013-160706 byla žádost žalobce o obnovu řízení podaná dne 8. 8. 2013 ve věci přestupku spáchaného dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších změn a doplňků (dále též „zákon o přestupcích“) ukončené dne 14. 2. 2011 rozhodnutím Dopravního inspektorátu Jihlava v blokovém řízení pod č. j. KRPJ-9267/PŘ-2011-160706 uložením blokové pokuty ve výši 1.000 Kč zamítnuta.

Rozhodnutím žalované ze dne 31. 10. 2013, č. j. KRPJ-80617-8/ČJ-2013-1600DP-MULL odvolání žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, Územního odboru Jihlava, Dopravního inspektorátu Jihlava vedené pod č. j. KRPJ-80617-2/ČJ-2013-160706 ze dne 29. 8. 2013 bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí argumentů obsažených v žalobě:

Žalobou ze dne 19. 11. 2013 podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 21. 11. 2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2013, čj. KRPJ-80617-8/ČJ-2013-1600DP-MULL, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Územního odboru Jihlava, Dopravního inspektorátu Jihlava čj. KRPJ-80617-2/ČJ-2013-160706 ze dne 29. 8. 2013, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci přestupku spáchaného dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů ze dne 14. 2. 2011, vedené pod č. j. KRPJ-9267/PŘ-2011-160706 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Svou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti na obnovu řízení ve věci přestupku v dopravě ze dne 14. 2. 2011, vedeného pod čj. KRPJ-9267/PŘ2011-16706.

Žalobce namítal, že v rámci obnoveného řízení o přestupku v dopravě prokáže, že přestupek v dopravě nespáchal, tudíž nemohl udělit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Žalobce namítal, že žalovaný zamítl provést obnovu řízení o přestupku v dopravě na základě chybného posouzení věci a svým postupem poškodil zákonná práva žalobce na spravedlivé posouzení věci. Žalobce proto navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III.

Řízení před správními soudy:

O podané žalobě již krajský soud jednou rozhodl – usnesením 27. 11. 2013, č. j. 22 A 94/2013-6, žaloba byla odmítnuta.

Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 As 18/2014-27 usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem ke zrušení předchozího rozhodnutí Krajského soudu se řízení vrátilo do stádia po napadnutí žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a vytýkané vady řízení odstranil.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 13. 1. 2015 bylo zjištěno, že žalobce dne 7. 8. 2013 podal žádost o obnovu řízení týkající se přestupku v dopravě konkrétně přestupku spáchaného dne 14. 2. 2011 dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb.,

o přestupcích ve znění pozdějších změn (dále též „zákon o přestupcích“) pro porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Jeho žádost byla odůvodněna tím, že se předmětného přestupku dne 14. 2. 2011 nedopustil, neboť osobní vozidlo zapůjčil osobě jemu blízké. Dne 29. 8. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, ve kterém na základě správního uvážení přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí vydaného v blokovém řízení s platnými právními předpisy a věcnou správnost v rozsahu námitek uvedených v žádosti o obnovu řízení, přičemž neshledal žádost o obnovu řízení důvodnou, a jako takovou ji v plném rozsahu zamítl.

Žalobce dne 16. 9. 2013 podal odvolání, krajské ředitelství policie Kraje Vysočina odbor služby dopravní policie, dospěl k závěru, že předložené námitky žalobce neodůvodňují jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodování, tedy že neshledává předložené námitky jako důvodné pro povolení obnovy řízení. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2013 proto odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení zamítl a současně rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Při svém rozhodování vycházel odvolací správní orgán jednak z nashromážděného spisového materiálu, a to pokutového bloku série UH/2008, č. H 0217249, úředních záznamů silniční kontroly provádějících policistů – nstržm. Bc. Š., pprap. R., dále podkladů zaslaných žadatelem. Bylo přihlédnuto i k žádosti o obnovu řízení podané žadatelem, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolání žadatele. Z pokutového bloku na pokutu na místě zaplacené série UH/2008, č. H 0217249 vyplynulo, že dne 14. 2. 2011 bylo žadateli jako řidiči osobního motorového vozidla tovární značky DCH 28-17 při jízdě v úseku ..... naměřena rychlost v obci 69 km/h., po odečtení odchylky měřicího zařízení 66 km/hod. Vzhledem k tomu, že řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 16 km/hod., byla mu uložena sankce ve výši 1.000 Kč. Totožnost přestupce byla ověřena občanským průkazem vydaným na jméno J. Z. Tvrzení, že osobou, která v den silniční kontroly manipulovala s osobními doklady vydanými na jméno žadatele, jež označuje za osobu jemu blízkou, působí nevěrohodně. Odvolací správní orgán neměl důvodu tvrdit, že uvedeného dne při řešení dopravního přestupku se jednalo o jinou osobu, než onu uvedenou na předmětném pokutovém bloku. Identifikace řidiče byla prokázána mimo předložených dokladů i vizuální kontrolou osoby řidiče s podobou vyobrazenou na vyžádaných dokladech. Nebylo rovněž zjištěno, že by došlo k zneužití osobních údajů žadatele formou neoprávněné manipulace s předloženými doklady. Odvolací správní orgán proto neměl důvodu pochybovat o řádném průběhu blokového řízení, tím ani důvod pochybovat o spolehlivém zjištění skutkového děje, včetně spolehlivosti zjištění totožnosti osoby přestupce. Žalovaný dále uvedl, že jednou z důvodů proč nedošlo k provedení navrhaných důkazů, byla jejich nízká vypovídací hodnota. Připuštění jakékoliv formy dokazování ex post je bezvýznamné i právě proto, že by při existenci odlišných skutkových tvrzení silniční kontrolu provádějící hlídky a navrhaného svědka nemohl hodnověrně ověřit jejich vypovídací hodnotu ve věci silniční kontroly ze dne 14. 2. 2011 a přispět tím k objektivnímu znovu posouzení věci.

IV.

Shrnutí podstatných skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ve správním spise je založena žádost žalobce o obnovu řízení ve věci předmětného dopravního přestupku podaná dne 8. 8. 2013 u Policie České republiky, Krajské ředitelství

policie kraje Vysočina, Dopravní inspektorát Jihlava, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 8. 2013, č. j. KRPJ-80617-2/ČJ-2013-160706, jímž citovaná žádost o obnovu řízení byla zamítnuta. Dne 17. 9. 2013 podal žalobce odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2013, č. j. KRPJ-80617-8/ČJ-2013-1600DP-MULL bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

V.

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Jak již výše uvedeno, po zrušení původního rozsudku rozsudkem Nejvyššího správního soudu, soud shrnul dosavadní průběh řízení, vycházel dále i z písemného stanoviska žalovaného, přičemž v dalším postupu byl vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem jako vrcholným orgánem správní justice. Učiněné závěry tohoto soudu jsou bez dalšího použitelné na souzenou věc, a proto soud na ně zcela odkazuje. Krajský soud v Brně původně při svém rozhodování vyšel ze „setrvalé“ judikatury Nejvyššího správního soudu, která však byla překonána rozhodnutím rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, www.nssoud.cz, jehož podstatná část byla uvedena ve zrušujícím rozhodnutí NSS. Z odůvodnění citovaného usnesení rozšířeného senátu plyne, že v případě pravdivosti tvrzení o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku by bylo zřejmé, že se osoba uvedená na pokutovém bloku na místě přestupku vůbec nenacházela, a že se tak skutek, o němž bylo vedeno blokové řízení, nestal, nebo jej tato osoba nespáchala. Souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení je podmínkou sine qua non neudělení takového souhlasu osobou označenou na pokutovém bloku má proto za následek nemožnost vycházet ze skutkových zjištění učiněných v blokovém řízení a pokládat přestupek za spolehlivě zjištěný. Nejvyšší správní soud tedy v souladu se stávající judikaturou rozšířeného senátu konstatoval, že „*žádost o obnovu řízení ve věcech, kdy je sporné udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení, je přípustná. Správní orgány musí žádost věcně posoudit, zjistit, zda jsou splněny další podmínky pro obnovu řízení či nikoliv, a o žádosti rozhodnout. Postup po podání žádosti o obnovu řízení, v níž žadatel uvádí, že neudělil souhlas vyřízením přestupku v blokovém řízení, je tedy takový, že příslušný správní orgán se musí žádostí zabývat a posoudit splnění všech podmínek pro obnovu řízení, včetně pravdivosti tvrzení žadatele o obnovu řízení. Přitom je nezbytné zdůraznit, že žádosti o obnovu řízení, ve kterém byla žadateli uložena pokuta v blokovém řízení, se nezahajuje řízení o přestupku ani řízení o obnově klasického správního řízení. Takovou žádostí se zahajuje řízení o žádosti o obnovu blokového řízení, v jehož režimu bylo žadatelem napadené rozhodnutí vydáno. Jestliže správní orgán rozhodující o obnově řízení se po provedeném šetření neztotožní s tvrzením obviněného o neudělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení, žádost o obnovu blokového řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu zamítne, a toto rozhodnutí oznámí žadateli, který proti němu může podat odvolání. O něm podle § 89 odst. 1 správního řádu rozhoduje správní orgán, nejbližší nadřízený správnímu orgánu, který žádost o obnovu řízení zamítl. Jeho případné rozhodnutí potvrzující zamítnutí žádosti o obnovu řízení podléhá soudnímu přezkumu.*“ V daném případě dospěl proto krajský soud v Brně k závěru, že návrh na obnovu řízení je důvodný, neboť nebyl dostatečně a spolehlivě zjištěn

skutkový stav věci. Argumentace žalovaného, že navrhované důkazy nebyly provedeny z důvodu nízké vypovídací hodnoty, jsou nepřesvědčivé, tato argumentace je vedena pouze v obecné rovině, není zcela zřejmo, z jakého důvodu navrhované důkazy, v tomto případně návrh výsledku svědka a předložení knihy jízd mají nízkou vypovídací hodnotu. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jaké úvahy vedly žalovaného k učiněnému závěru o nízké vypovídací hodnotě navrhovaných důkazů. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz, „*samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“. Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu provede a či nikoliv. Pokud navržené důkazy neprovede, je povinen se dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn., pokud je neprovede, vyložit, proč tak neučinil.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí vykazuje zásadní deficit, který způsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Proto rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem soudu vysloveným shora (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení, kterou je povinen žalovaný zaplatit žalobci do 30 dnů do právní moci tohoto rozsudku, se skládá ze zaplacení soudního poplatku 3.000 Kč za podanou žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (položka 18 bod 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění) a soudního poplatku 5.000 Kč za kasační stížnost (dle položky 19 citovaného zákona).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. února 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová